

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jan Schneeweise a Jana Kratochvíla v právní věci

žalobce: **Spolek na podporu nezávislé justice v ČR ŠALAMOUN**, IČO: 638 37 714
se sídlem U mlýna 11, 141 00 Praha 4
proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
se sídlem pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne
19. 8. 2020, č.j. UOOU-05284/19-36,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 19. 8. 2020, č.j. UOOU-05284/19-36 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „**orgán rozhodující o rozkladu**“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce a současně jím bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 2. 6. 2020, č.j. UOOU-05284/19-20 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“),

jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o zpracování osobních údajů**“), za který mu byla podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**přestupkový zákon**“) a v souladu s čl. 83 odst. 5 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „**GDPR**“) uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Na základě podnětu ze dne 7. 12. 2019, doplněného dne 21. 1. 2020 zaslal správní orgán I. stupně žalobci jako správci osobních údajů dne 3. 3. 2020 výzvu, v níž jej upozornil na porušení zásady zákonnosti zpracování osobních údajů, čehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 17. 1. 2020 ve 21.53 hod umístil na svůj profil na sociální síti Facebook (dále jen „**FB**“) příspěvek s kopií částečně anonymizovaného trestního příkazu proti Z. P., který obsahoval její osobní údaje a informace k jí spáchanému přečinu křivého obvinění a název FB profilu „Z. P.“, na němž byla umístěna fotografie s její podobiznou a informace ke spáchanému přečinu, a vyzval jej k nápravě protiprávního stavu. Žalobce reagoval podáním ze dne 10. 3. 2020, v němž správnímu orgánu I. stupně sdělil, že předmětný příspěvek byl nenávratně smazán, což bylo posléze ověřeno. Následným šetřením z 15. dubna 2020 však bylo zjištěno, že předmětný příspěvek je na FB profilu žalobce i nadále veřejně přístupný. Správní orgán I. stupně proto vydal dne 27. 4. 2020 příkaz č.j. UOOU-05284/19-15, kterým žalobci za přestupek dle § 62 odst. 1 písm. b) zákona o zpracování osobních údajů uložil pokutu ve výši 10 000 Kč.
4. Proti příkazu podal žalobce odpor. Výsledkem pokračujícího řízení bylo vydání prvostupňového rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši shodné s pokutou uloženou v příkazu a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč, když byl shledán vinným, že „*ode dne 17 ledna 2020 minimálně do 15. ledna 2020 umístil na svém veřejně dostupném facebookovém profilu dostupném na internetové adrese <https://www.facebook.com/groups/483220568527390/> příspěvek s kopií částečně anonymizovaného trestního příkazu ze dne 8. ledna 2020 vydaného proti Z. P., přičemž tento příkaz nadále obsahuje její osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, místo narození, město trvalého bydliště, název facebookového profilu „Z. P.“, na němž je umístěna fotografie její podoby, a informace vztahující se k jí spáchanému přečinu křivého obvinění*“.
5. V rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal, že nezveřejnil žádnou fotografii Z. P. a tvrdil, že nemohlo dojít k zásahu do práv na ochranu osobních údajů uvedené osoby, jelikož jméno a příjmení fyzické osoby osobními údaji nejsou ani ve spojení s číslem občanského průkazu. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č.j. 1 As 98/2008 – 148 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2015, č.j. 29 A 48/2013 – 68. Upozornil také na zásadu veřejnosti soudních řízení a absurditu anonymizace soudního rozhodnutí, o kterém předtím informovaly sdělovací prostředky. Dále odkázal na odbornou literaturu a judikaturu

soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č.j. 2 As 21/2011 – 166 a uvedl, že Z. P. vstoupila do veřejného prostoru publikací křivého obvinění jiné osoby na FB a zveřejnění předmětných informací tak bylo ve veřejném zájmu. Závěrem vyjádřil pochybnost o nestrannosti rozhodující úřední osoby a tvrdil, že prvotní úkony vykonávala osoba odlišná od JUDr. J. Ž., který do řízení vstoupil až vydáním prvostupňového rozhodnutí, o čemž žalobce do vydání rozhodnutí nevěděl a nemohl namítat jeho podjatost. JUDr. Ž. se dlouhodobě negativně vymezuje proti zveřejňování soudních rozhodnutí.

6. Orgán rozhodující o rozkladu v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že dle výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce zveřejnil také název FB profilu „Z. P.“, na němž je zveřejněna fotografie s podobiznou Z. P. Nebylo tedy konstatováno, že došlo k přímému zveřejnění předmětné fotografie žalobcem.
7. Dále uvedl, že datové položky v rozsahu jméno, příjmení, místo narození, místo trvalého bydliště a údaj o spáchání přečinu s tím, že na základě zveřejněných informací lze dohledat i podobiznu dotčené osoby, evidentně umožňují identifikaci Z. P., minimálně v rámci jejího sociálního okruhu. Žalobce tak zveřejněním osobních údajů zasáhl do práv dotčené osoby. Proces identifikace fyzické osoby je nutno provádět individuálně, pročez označil žalobcem namítanou judikaturu za irelevantní. K rozsudku Krajského soudu v Brně uvedl, že tento se zabýval zveřejňováním osobních údajů příslušného žalobce Ústavním soudem v souladu s právním řádem, což byla odlišná situace. Za irelevantní pak označil poukazy žalobce na praxi Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie. Argumentaci žalobce označil za nekonzistentní, když tento nejprve popřel, že se jedná o osobní údaje a následně zdůvodňoval potřebu jejich zveřejnění. Veřejná kontrola soudní moci je v českých podmínkách zajišťována prostřednictvím zásady veřejnosti jednání před soudem, včetně veřejného informování o nařízených jednáních. Je přitom nesporné, že dostatek informací ze soudních řízení k naplnění tohoto cíle poskytuje sám stát, resp. soudy a státní správa soudů. Kontrola výkonu soudnictví z hlediska přístupu k informacím o průběhu a výsledku soudního řízení nemá být samoučelným nástrojem uspokojování subjektivní zvědavosti, ale korektivem soudce při jeho činnosti a prevencí před libovůlí, kabinetní justicí a zapouzdřením soudní moci, přičemž tato funkce je vyčerpána rozhodnutím v konkrétní věci. Po skončení soudního řízení již identifikace účastníků řízení není nezbytnou podmínkou pro její naplnění. Kontrola výkonu soudnictví ex post se koncentruje na obecnější aspekty, bez ohledu na totožnost účastníků řízení. Nelze vyvozovat právo dalšího zveřejnění či zpracování osobních údajů týkajících se soudních jednání. Je třeba respektovat právo na ochranu soukromí a rozlišovat mezi kontrolou soudní moci a zveřejňováním osobních údajů prostřednictvím jejich zpracování. Na tom nic nemění ani skutečnost, že při individuálním posouzení osobní údaje obsažené v rozsudcích mohou být předmětem dalšího zpracování i zveřejnění. Jedná se o zpracování, které je nezbytné pro plnění úkolů uložených zákonem anebo pro výkon úkolu prováděného ve veřejném zájmu či pro výkon veřejné moci, což musí být založeno na právním titulu dle § 17 zákona o zpracování osobních údajů, při jehož aplikaci je nutno přihlížet také k tomu, zda zpracování zahrnuje i osobní údaje týkající se rozsudků v trestních věcech a trestných činů. GDPR vychází z principu zákazu, resp. zpracování je přípustné pouze ve výjimečných případech, při posuzování legitimního zájmu je třeba stranit zájmu subjektu údajů. V úvahu by připadalo zpracování na základě čl. 6 odst. 1

písm. f), příp. d) a čl. 9 odst. 2 písm. f), příp. c) GDPR, bylo-li by nezbytné pro ochranu určitých relevantních zájmů a samozřejmě i zpracování na základě souhlasu subjektu údajů. V této souvislosti také konstatoval, že osobním údajem jsou pouze informace týkající se žijících osob.

8. K námitce, že dotčená osoba vstoupila do veřejného prostoru publikací křivého obvinění, uvedl, že ve vztahu k žalobci, kterého právní řád nepověřil žádným úkolem, připadá v úvahu toliko § 17 zákona o ochraně osobních údajů. Dotčená osoba není veřejně činná, do veřejného prostoru vstoupila nahodile publikací křivého obvinění, za což byla sankcionována. Nebyla doložena žádná potřeba veřejné diskuze, přičemž publikace sdělení ještě neznamená vstup do veřejné diskuze, je třeba hodnotit rozsah jeho dopadů. Tím je dána odlišnost případu, kterého se týkal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č.j. 2 As 21/2011-166. Žalobce postrádal souhlas dotčené osoby a zveřejnění také nebylo nezbytné pro ochranu žádných relevantních zájmů, zpracování osobních údajů tedy postrádalo jakýkoliv právní titul a bylo tedy nezákonné.
9. Stran námítky podjatosti JUDr. Ž. pak konstatoval, že k jeho ustavení došlo na základě záznamu č.j. UOOU-05284/19-19, který byl řádně vložen do spisu. Žalobce by se o této skutečnosti dozvěděl v případě uplatnění svého práva nahlédnout do spisu, k čemuž byl vyzván přípisem ze dne 11. 5. 2020, č.j. UOOU-05284/19-18. Jedná se tudíž o opožděně podanou námitku. Přesto konstatoval, že důvodem k ustanovení JUDr. Ž. byla dlouhodobá pracovní neschopnost původně ustanovené úřední osoby. Jako nepodložené pak označil tvrzení o dlouhodobém negativním vymezování JUDr. Ž. proti zveřejňování soudních rozhodnutí. Námitku podjatosti označil za natolik účelově konstruovanou, že by neobstála ani v případě včasného podání.
10. Závěrem orgán rozhodující o rozkladu konstatoval, že neshledal v postupu správního orgánu I. stupně žádná pochybení způsobující nezákonnost rozhodnutí. Výši pokuty shledal přiměřenou a uvedl, že správní orgán I. stupně při stanovení výše sankce správně přihlédl jako k okolnosti zvyšující závažnost jednání k tomu, že nebyla provedena řádná náprava závadného stavu ani po upozornění, přičemž žalobce ve svém sdělení z 10. 3. 2020 účelově uvedl opak.

II. Obsah žaloby

11. Žalobce v podané žalobě soudu navrhl, aby zrušil jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí, případně aby od uložení sankce upustil, či ji alespoň snížil na částku 1 000 Kč. Namítal, že řízení bylo zahájeno na základě podnětu Ž. R., kterou označil za kverulanta. Tomuto podnětu přecházelo, že se na žalobce obrátil otec nezletilé dívky, který byl soustavně hrubě urážen a pomlouván na FB ženou vystupující pod skrytou identitou, kterou byl osočován z údajného sexuálního zneužívání dívky. Pachatelka Z. P. byla pravomocně shledána vinnou trestním příkazem Okresního soudu v Olomouci a otec zaslal tento trestní příkaz žalobci. Žalobce, veden zájmem o právní osvětu, uvedený případ zveřejnil s odkazem na původní zdroj vystupující pod smyšleným profilem Z. P. Uveřejnil sice i trestní příkaz, avšak anonymizovaný tak, aby z něj nešlo identifikovat konkrétní fyzickou osobu. Osobní údaje Z. P. byly v předmětném trestním příkazu anonymizovány tak, že bylo patrné pouze jméno a příjmení, město narození a město bydliště, což nejsou údaje, podle nichž by bylo možno osobu identifikovat a nejedná se tedy o osobní údaje. Takovéto informace neobsahoval ani FB profil Z. P.

12. Dále žalobce namítal, že žádnou fotografii dotčené osoby nezveřejnil, ta již byla na jejím FB profilu zveřejněna. Žalobce ji nezná, pouze poukázal na její nenávistné příspěvky. Zveřejněním části anonymizovaného trestního příkazu nedošlo k zásahu do práva na ochranu jejích osobních údajů, protože ona sama svým křivým obviněním jako první vstoupila do veřejného prostoru. V této souvislosti žalobce opětovně odkázal na judikaturu uvedenou již v rozkladu, dále na odbornou literaturu a citoval z článků publikovaných na internetu. Tvrdil, že je přiměřené a proporcionální, aby odsouzená nesla následky svého jednání, spočívající ve zveřejnění jejího trestního případu, a je to i ve veřejném zájmu. Předmětné aktivity nepodléhají žádné ochraně soukromí, jde o věci veřejného zájmu, které lze podrobit veřejné kritice, a o nichž může diskutovat každý. Žalobce chtěl upozornit veřejnost na trestnost uvedeného jednání.
13. Stejně jako v rozkladu pak namítal podjatost JUDr. Ž. a uvedl, že změna oprávněné úřední osoby před vydáním prvostupňového rozhodnutí nasvědčuje možné neoprávněné manipulaci s jejím určením. Žalovaný se s danou rozkladovou námitkou nevypořádal, vyhodnotil ji jako opožděnou a nedůvodnou, což je posouzení, které se vzájemně vylučuje. Žalobce neměl povinnost do spisu nahlížet a prvním úkonem, který JUDr. Ž. v řízení učinil, bylo vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobce tedy neměl možnost tuto námitku uplatnit dříve. Pokud ji tedy uplatnil v rozkladu, uplatnil ji včas a žalovaný se s ní měl povinnost řádně a přezkoumatelně vypořádat. V důsledku toho žalovaný nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu, neboť o námitce podjatosti úřední osoby je nutno rozhodnout ještě před pravomocným skončením řízení.
14. Závěrem shrnul, že řízení bylo zatíženo shora uvedenými vadami, zejména nedošlo ke zjištění všech rozhodných skutečností pro závěr o naplnění formální a materiální stránky přestupku, včetně míry zavinění a společenské škodlivosti přestupku. Uloženou sankci pak žalobce označil za nepřiměřenou povaze přestupku, jehož závažnost je nulová. Došlo tedy podle něj ke zneužití správního uvážení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě soudu navrhl, aby žalobu zamítl. Uvedl, že žalobce jednak uvedl zavádějící skutečnosti nebo zopakoval rozkladovou argumentaci. K námitce, že žalobce nezveřejnil osobní údaje, žalovaný konstatoval, že zveřejněné údaje evidentně umožňovaly identifikaci Z. P.. Dále toliko zopakoval rozkladovou argumentaci.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem

16. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Při posouzení věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
Podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona o zpracování osobních údajů správce nebo zpracovatel podle hlavy II se dopustí přestupku tím, že poruší některou ze základních zásad pro zpracování osobních údajů podle čl. 5 až 7 nebo 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679.

Podle čl. 4 bodu 1 GDPR pro účely tohoto nařízení se rozumí „osobními údaji“ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.

Podle čl. 6 odst. 1 GDPR zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:

- a) subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů;
- b) zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů;
- c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;
- d) zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby;
- e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;
- f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.

První pododstavec písm. f) se netýká zpracování prováděného orgány veřejné moci při plnění jejich úkolů.

Podle čl. 83 odst. 5 písm. a) GDPR za porušení následujících ustanovení lze v souladu s odstavcem 2 uložit správní pokuty až do výše 20 000 000 EUR, nebo jedná-li se o podnik, až do výše 4 % celkového ročního obrátu celosvětově za předchozí finanční rok, podle toho, která hodnota je vyšší: základní zásady pro zpracování, včetně podmínek týkajících se souhlasu podle článků 5, 6, 7 a 9.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Podle § 14 odst. 3 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).

Podle § 15 odst. 4 správního řádu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.

18. Žalobce předně namítal, že trestní příkaz na svém FB profilu zveřejnil anonymizovaný tak, aby ze zveřejněných informací nebylo možno dotčenou osobu identifikovat a že tudíž nezveřejnil její osobní údaje. Tato námitka není podle soudu důvodná. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce na svém FB profilu zveřejnil příspěvek, který obsahoval předmětný trestní příkaz anonymizovaný tak, že tento obsahoval nejen jméno a příjmení dotčené osoby, ale také místo narození, místo bydliště, informace o spáchaném přechinu křivého obvinění a název FB profilu „Z. P.“, na němž byla umístěna fotografie dotčené osoby. Soud konstatuje, že s ohledem na znění čl. 4 odst. 1 GDPR je za osobní údaje nutno považovat veškeré informace o fyzické osobě, na jejichž základě ji lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby. V posuzovaném případě je tedy nutno konstatovat, že dotčená osoba byla žalobcem v příspěvku na síti FB identifikována, neboť u ní byla uvedena taková skupina údajů, konkrétně jméno, příjmení, údaj o bydlišti a místě narození, stejně jako odkaz na profil s její fotografií, které ji nepochybně identifikovaly.
19. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že nezveřejnil fotografii dotčené osoby. Za to ostatně ani nebyl správními orgány sankcionován. Jak orgán rozhodující o rozkladu v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně konstatoval, žalobce byl postižen za to, že „*zveřejnil m.j. i název facebookového profilu „Z. P.“, na němž je umístěna fotografie s podobiznou Z. P.*“. Z uvedeného vyplývá, že žalobce skutečně nebyl postižen za to, že zveřejnil fotografie dotčené osoby, ale byl postižen, mimo jiné, také za to, že zveřejnil název FB profilu, který její fotografie obsahoval. O protiprávnosti tohoto jednání dospěl správní orgán I. stupně na základě úvahy, že „*jméno a příjmení Z. P. ve spojení s místem jejího narození, městem trvalého bydliště a s názvem facebookového profilu „Z. P.“, na němž je umístěno několik fotografií její podoby představují osobní údaje, když na jejichž základě lze tuto osobu snadno identifikovat, a rovněž i kontaktovat*“. Soud se s uvedenou úvahou ztotožňuje a konstatuje, že žalobce byl sankcionován za nezákonné zpracování osobních údajů dotčené osoby, nikoliv za to, že zveřejnil její fotografie. Žalobcem zveřejněné údaje o dotčené osobě ve spojení s odkazem na FB profil obsahující její fotografie jsou totiž jednoznačně osobními údaji ve smyslu definice obsažené v čl. 4 bod 1 GDPR. Uvedenou námitku tedy nelze považovat za důvodnou.
20. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že to byla dotčená osoba, která jako první vstoupila do veřejného prostoru vznesením křivých obvinění a zveřejnění jejích osobních údajů žalobcem tak bylo ve veřejném zájmu. K anonymizaci údajů a jejich zveřejnění toliko při samotném vyhlášení soudního rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č.j. 9 As 429/2018 – 35, v němž mimo jiné konstatoval, že „*Smyslem anonymizace je tedy ochránit soukromí, informační sebeurčení a osobní údaje těch aktérů, kteří v soudním řízení a poté v soudním rozhodnutí vystupují jako soukromé osoby, ať už jako účastníci, svědci či v podobném postavení. Jejich soukromí je*

prolomeno pouze při samotném veřejném vyhlášení rozsudku, jak striktně požaduje čl. 96 odst. 2 Ústavy, následně už je však jejich soukromí chráněno právě anonymizací.“ Judikatura soudů tedy stojí na zásadě, že osobní údaje lze zveřejnit pouze při veřejném vyhlášení rozsudku, nikoliv také kdykoliv poté. Samotným vyhlášením se nestávají veřejně přístupnou informací, na kterou by se nevztahovala ochrana GDPR a zákona o zpracování osobních údajů. Správní orgány v řízení dostatečně prokázaly, že žalobce zveřejnil osobní údaje dotčené osoby a v tomto směru také dostatečně zjistily skutkový stav věci.

21. Soud se dále zabýval tím, zda bylo možno jednání žalobce podřadit pod některou z podmínek pro zákonné zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 6 GDPR. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že v případě žalobce by přicházelo v úvahu zpracování osobních údajů podle čl. 6 písm. d) a f) a čl. 9 odst. 2 písm. f) či c) GDPR, „[b]ylo-li by nezbytné pro ochranu určitých relevantních zájmů a samozřejmě i zpracování na základě souhlasu subjektu údajů“. Více se však žalovaný uvedenou tematikou v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval, a to ačkoliv žalobce v rozkladu argumentoval tím, že „je potřeba zkoumat proporcionalitu přijatého řešení, tedy bedlivě odlišovat o jaké osobní údaje se jedná a ke komu se vztahují“, stejně jako už v rozkladu uváděl, že dotčená osoba je „pravomocně odsouzeným pachatelem trestného činu“. Ve vztahu k dotčené osobě žalobce také již v rozkladu tvrdil, že „je naprosto přiměřené a proporcionální, aby nesla následky tohoto svého jednání, neboť ke vstupu do veřejného prostoru (do veřejné diskuse) se rozhodla dobrovolně“. Zveřejnění předmětných informací bylo podle žalobce ve veřejném zájmu. V žalobě pak žalobce také uváděl, že je spolkem, který se od roku 1994 veřejně angažuje a jehož předmětem činnosti je ochrana občanských a lidských práv.
22. S ohledem na výše uvedené je tedy nutno posoudit postavení žalobce v tom smyslu, zda odpovídá postavení „společenského hlídačského psa“. Charakteristikou specifické povahy takového subjektu (v tomto případě žalobce jako zpracovatele osobních údajů) se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 27. 5. 2020 č.j. 2 As 88/2019 – 29, v němž konstatoval, že „požadavek specifické povahy žadatele o informaci (třetí podmínka) zásadně souvisí s výše posuzovaným kritériem veřejného zájmu; úkoly či poslání dozoru veřejnosti vykonává či tzv. „společenským hlídačským psem“ je totiž v kontextu nyní projednávaného případu ten, kdo se zajímá o informace týkající se veřejného zájmu (druhá podmínka) a svou činností spočívající ve vyžadování těchto informací za účelem kvalifikované s nimi přispět k veřejné diskusi (první podmínka) naplňuje veřejný zájem na transparentnosti veřejné sféry. Jak ostatně naznačil sám Ústavní soud rekapitulací závěrů ESLP, nemusí se v případě tzv. „společenského hlídačského psa“ zdaleka jednat pouze o profesionální novináře, nýbrž také o neziskové organizace či spolky věnující se otázkám transparentnosti, hospodaření a odměňování v rámci veřejné správy nebo tuto roli mohou naplňovat i jednotlivci (např. nejrozličnější političtí aktivisté, blogeri či jinak se o veřejné záležitosti zajímající lidé), kteří relativně koncentrovaně (ať už v dlouhodobějším časovém horizontu nebo v širším záběru „hlídaných“ povinných subjektů) do veřejného prostoru jakýmkoli kvalifikovaným způsobem vnášejí informace či názory ohledně fungování veřejného života, díky čemuž o nich může být zahájena a vedena diskuse, případně se s nimi širší veřejnost alespoň může seznámit. Podmínkou pro naplnění role tzv. „společenského hlídačského psa“ tedy je, aby si žadatel jemu dříve poskytnuté informace (zde o příjemcích veřejných prostředků) nenechával výlučně pro sebe a svou vlastní soukromou potřebu, nýbrž s nimi veřejně „pracoval“ (typicky s nimi seznamoval veřejnost, komentoval je apod.). Prezentování těchto informací veřejnosti by na jednu stranu nemělo být

zcela nahodilé, naprosto nesystematické a výhradně sporadické. Zároveň je však třeba zdůraznit, že nelze trvat na tom, aby žadatel takto získané informace nutně sám přímo explicitně hodnotil, analyzoval či metodologicky dále zpracovával; jejich pouhé zveřejňování, zvláště má-li systematictější povahu, je samo o sobě pro veřejnost přidanou hodnotou. Již jen tato činnost (způsob nakládání s poskytnutou informací) naplňuje dikci Ústavním soudem citovaného rozhodnutí ESLP, neboť tím žadatel vykonává „svoji nepostradatelnou roli veřejného „hlídacího psa“ (spočívající) v rozšiřování informací o věcech veřejného zájmu“, což má „významný dopad na řádné fungování demokratické společnosti.“.

23. Soud dále konstatuje, že ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR, jehož aplikaci žalovaný v napadeném rozhodnutí vyloučil, upravuje zákonnost zpracování osobních údajů, pokud „je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě“. Citované ustanovení tedy umožňuje upřednostnit práva jiných osob před právem subjektu údajů na ochranu osobních údajů, ovšem opět na základě konkrétního poměření těchto v kolizi stojících práv. V daném případě bylo proto nezbytné provést tzv. balanční test, tedy de facto test proporcionality dvou v kolizi stojících práv, a sice práva dotčené osoby na ochranu osobních údajů na straně jedné a práva veřejnosti být informována o trestních řízeních prostřednictvím žalobce v roli tzv. „společenského hlídacího psa“ na straně druhé. Jelikož se správní orgány posouzením shora uvedených podmínek zákonnosti zpracování osobních údajů ve správních rozhodnutích nijak relevantně nezabývaly a omezily se pouze na strohá konstatování, že zpracování osobních údajů například dle čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR by přicházelo v úvahu, resp. že žalobci titul pro zpracování osobních údajů dle předmětného ustanovení nesvědčí, aniž by však přesvědčivě a především přezkoumatelným způsobem vysvětlily, proč je nelze v posuzovaném případě aplikovat, natož aby provedly test proporcionality ve výše uvedeném smyslu, zatížily svá rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
24. Nedůvodnou naopak soud shledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí s ohledem na nedostatečné vypořádání rozkladových námitek stran podjatosti JUDr. Ž. Soud předně konstatuje, že správní orgán I. stupně nijak nepochybil, když žalobce neinformoval o změně oprávněné úřední osoby před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Jak vyplývá ze shora citovaného § 15 odst. 4 správního řádu, správní orgán má povinnost vyrozumět účastníka řízení o změně oprávněné úřední osoby jen tehdy, jestliže o to účastník řízení požádá. Ze správního spisu však nevyplývá, že by žalobce takovýto krok učinil. Správní orgán I. stupně v souladu se zákonem učinil o změně oprávněné úřední osoby záznam do spisu, přičemž JUDr. Ž. byl tímto záznamem mezi oprávněné úřední osoby zapsán ke dni 19. 5. 2020. Žalobce byl předtím také přípisem ze dne 11. 5. 2020, č.j. UOOU-05284/19-18 vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, v němž mu byla také podána informace o možnosti podat žádost dle shora uvedeného ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu. Žalobce však možnosti seznámit se s obsahem spisového materiálu nevyužil, stejně jako zmiňovanou žádost.
25. Není pak ani pravdou, že by se orgán rozhodující o rozkladu s uvedenými námitkami žalobce, týkajícími se podjatosti JUDr. Ž., dostatečně nevypořádal. Věnoval se jim konkrétně v bodě 24 napadeného rozhodnutí, přičemž nejdříve konstatoval, že se jednalo o

opožděnou námitku, k níž nelze přihlídnout, a následně konstatoval, že „*důvodem k ustanovení JUDr. J. Ž. jakožto oprávněné úřední osoby byla dlouhodobá pracovní neschopnost původně ustanovené úřední osoby*“. Soud konstatuje, že žalobce se o tom, že v řízení v prvním stupni rozhodovala podle něj podjatá osoba, dozvěděl nejpozději v momentu, kdy mu bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí však podal dne 17. 6. 2020 rozklad, v němž sám uvedl, že „*Dne 2. 6. 2020 vydal JUDr. J. Ž., ředitel odboru dozoru na Úřadu pro ochranu osobních údajů rozhodnutí č.j. UOOU-05284/19-15.*“, jeho podjatost však v podaném rozkladu nenamítal. Podjatost JUDr. Ž. byla ze strany žalobce namítnuta až v doplnění rozkladu ze dne 7. 7. 2020. Je navíc zřejmé, že žalobce o tvrzené podjatosti JUDr. Ž. věděl již v době podání rozkladu, ba i dávno před tím, neboť námitka podjatosti byla formulována tak, že se JUDr. Ž. „*dlouhodobě negativně vymezuje proti zveřejňování soudních rozhodnutí a možnosti jejich veřejnému dohledání na internetu*“. Námitka podjatosti tedy byla v posuzovaném případě uplatněna opožděně a orgán rozhodující o rozkladu nepochybil, pokud ji vypořádal až v rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017 – 37; případně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2020).

26. Orgán rozhodující o rozkladu se také s tvrzenou podjatostí oprávněné úřední osoby v napadeném rozhodnutí vypořádal věcně, když uvedl, že se jedná o nepodložené tvrzení a obsah webových stránek Paragraphos.pecina.cz nic nevypovídá o poměru JUDr. Ž. k projednávané věci. Žalobce se mylně domnívá, že v kauze „Právnícké výpočty“ byla předmětem sporu otázka zveřejňování soudních rozhodnutí. Uzavřel přitom, že námitka podjatosti byla „*konstruována natolik účelově, že by neobstála ani v případě včasného podání*“. Takového vypořádání námitky podjatosti považuje soud za zcela dostatečné.
27. Jelikož soud napadené rozhodnutí z výše popsaných důvodů zrušil, nezabýval se v tomto rozsudku z logiky věci námitkou nezjištění všech rozhodných skutečností pro naplnění formální a materiální stránky přestupku, ani námitkou neproporcionality uložené sankce.

V. Závěr

28. Soud tedy podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a v souladu § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný se bude v dalším řízení zabývat tím, zda v posuzovaném případě nebyla naplněna kritéria pro aplikaci čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR a zda tedy ze strany žalobce nedošlo k oprávněnému zpracování osobních údajů. Při tomto posouzení se žalovaný zejména zaměří na poměření obou v kolizi stojících práv, tedy práva na informování veřejnosti o výsledcích trestního řízení na straně jedné a práva na ochranu osobních údajů na straně druhé. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán v dalším řízení vázán shora uvedeným právním názorem. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
29. Soud se ze shora uvedených důvodů nezabýval ani návrhem žalobce na moderaci uložené pokuty.
30. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které v řízení žalobci vznikly, jsou pak tvořeny toliko zaplaceným soudním

poplatkem
3 000 Kč.

ve

výši

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2021

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu